

Ōsměro pohádek na dobrou noc

Kateřina Vilendnerová

Záhadné růže

Bylo, nebylo jedno malé království. V tom království se od nedávna ztrácely růže. Pěstovalo je tam hodně zahradníků, ale ty nejkrásnější kvetly v královské zahradě. Byly tam růže tolika barev! Červené, růžové, oranžové, fialové, černé a dokonce i tyrkysové. Ale jakmile růže vykvetla, záhadně se ztratila. Král si s tím nevěděl rady, a proto vyhlásil: „Kdo zařídí, aby se z královské zahrady přestaly ztrácet růže, dostane moji jedinou dceru za ženu a půl království k tomu.“

Hodně nápadníků už se pokoušelo tuto záhadu vyřešit, avšak marně. Příjížděli princové a rytíři z celého světa. Z království pod horami, z království za horami, z neviditelného království, dokonce i krásní princové z Překrásného království, ale nikdo neuspěl. Král už pomalu přestával doufat, že by někdo mohl jeho záhadu vyřešit. Avšak jednoho dne se objevili u královského hradu tři mladíci, kteří si troufli tvrdit, že té záhadě přijdou na kloub. Byli to Josef kovář, Standa kuchař a Pepa, řemeslu nevyučení, prostý snílek a básník. Pan král je milerád přijal a pravil:

„Komu se podaří tuto záhadu rozluštit, dostane moji jedinou dceru, princeznu Rozárii, za ženu a půl království k tomu. Komu však ne, ten bude celý jeden rok zalévat mé růže.“

Všichni tři mladíci ochotně souhlasili, protože každý z nich si

myslel, že zrovna on dokáže tuhle záhadu rozluštit. Král je milostivě ubytoval v královských pokojích.

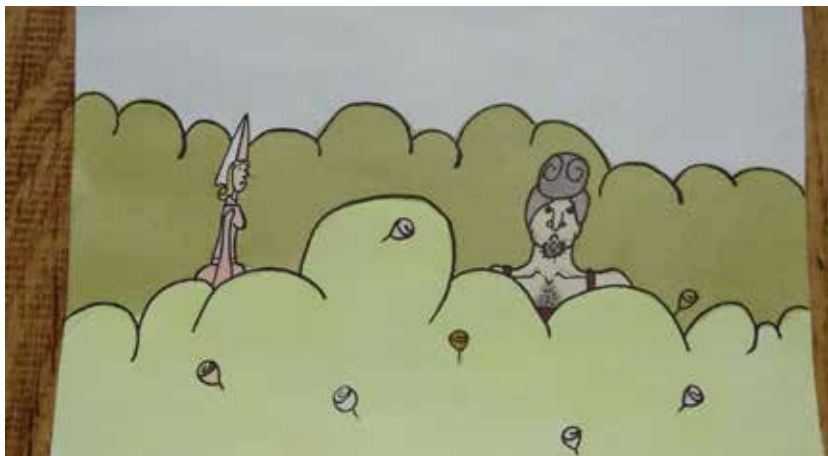
„Mějte tu pohodlí jako doma,“ pravil. „Zítra začne váš úkol. Kdo by se odvážil jít na řadu jako první?“ „Já, pane králi,“ přihlásil se kovář Josef.

„Nuže dobrá,“ přikývl král. Hned zítra za úsvitu se vydáš do královské zahrady a budeš tam hlídat ty růže, které ti ukáže můj zahradník. Mezitím se hezky vyspěte.“

Hned ráno, když vysvitlo sluníčko a kohout zakokrhal, Josef vstal z postele a šel na královskou zahradu. Cestou si však pod vousem mrmlal: „To je ale hrůza, tak brzy musím vstávat, jako by to nemohlo ještě chvíli počkat.“ Když dorazil do zahrady, sluníčko už se na něj shora vesele dívalo. Josef si sedl k růžím a bedlivě je hlídal. Zanedlouho však za ním přišla princezna. „Dobré ráno. Nechcete si se mnou zahrát na honěnou?“ navrhla kovářovi.

„Promiňte, princezno, ale vidíte, že tady hlídám,“ odpověděl jí. „Teďka mě prosím nerušte.“ A tak tedy princezna odešla. Když se však otočil, květiny zmizely.

„Cože, to není možné,“ podivil se Josef. Avšak ať hledal, jak chtěl, květiny nenašel. Nakonec musel jít za králem a přiznat se, že úkol

nezvládl. „Pane králi, nevím jak je to možné. Jenom na chvilku jsem se ohlédl, a když jsem se otočil zpět, tak tam už růže nebyly.“

„Nemusíš se trápit,“ pravil král. Tolik princů a mladíků to už před tebou zkoušelo a nikdo neuspěl. Ale víš, co to znamená?“

„Ano pane králi. Celý rok budu zalévat vaše květiny.“ řekl král.

Druhý den přišel na řadu Standa kuchař. Hned ráno, když vysvitlo sluníčko a kohout zakokrhal, vlácel Standa svoje velké, avšak hladové, kručící břicho do královské zahrady. A jak mu v něm kručelo, ptáčci do toho melodicky zpívali. „To je ale hrůza. Jako bych se nemohl nejdříve pořádně najíst,“ říkal si pro sebe. Nakonec za zvuků svého břicha a zpěvu ptáků došel až k růžím. Tam se pohodlně usadil a hlídal. Zanedlouho však přišla princezna a v ruce držela koš s jídlem. „Dobré ráno přejí. Donesla jsem vám něco k snídani,“ nabídla kuchaři.

Standa na nic nečekal, ihned koš vzal a začal se jeho obsahem ládovat. Princezna celá zděšená a smutná, že se s ní ani nepodělil, raději odešla. Za chvilku, když už vše dojedl a v koši nic nezbylo, vzpomněl si na růže, ohlédl se po nich a s hrůzou zjistil, že zmizely. Ať ty růže hledal, jak hledal, nemohl je najít. Po nějaké době to vzdal a šel králi přiznat, že se mu nepodařilo úkol zvládnout. „To nevadí,“ pravil král. „Aspoň mi ty růže budeš zalévat, když si úkol nezvládl. Teď pojď na oběd.“

Když to král řekl, přešly Standu všechny smutky a šel se vesele najíst.

Třetí den šel na řadu Pepa, řemeslu nevyučení, prostý snílek a básník. Král už nedoufal, že by mohl tuto záhadu vyřešit, avšak dal mu šanci. Pepa však místo toho, aby šel do královské zahrady hlídat růže, si to rovnou namířil za princeznou. Celý den si s ní hrál na babu, houpal ji na houpačce, povídal si s ní a vyprávěl jí různé básničky a příběhy, co si právě vymyslel. Když už se chýlilo k večeru, vzal si svou kytaru a sedl si i s princeznou ke skupince růží, které měl hlídat, a zpíval jim a hrál na kytaru. Princezna z něho byla celá pryč.

„Asi vás miluju,“ pravila. „Já vas taky princezno.“

„To proto, že jsem se vám celý den tak hezky věnoval. Proto se růže neztratily. Tyto růže jsou totiž obrazem vaší duše. Dneska jste byla tak šťastná, že jste vykvetla do neuvěřitelné krásy, a stejně tak i tyto růže. Zato když jste sama, růže pořádně nedokvetou a mizí,“ vysvětlil jí. Princezna na něho hleděla, celá vyvedená z míry z jeho slov. Nakonec ho jenom objala a poděkovala mu.

Když došli za králem a sdělili mu tu novinu, nemohl uvěřit svým uším. „Prosím? Vždyť to přece není možné,“ zdráhal se jim uvěřit.

„Ale ano, je, pane králi,“ přikýkli Pepa s princeznou.

„Tak to se půjdu radši přesvědčit na vlastní oči,“ kroutil hlavou král.

Došli až do zahrady a opravdu – růže byly na svém místě v plné kráse.

„Ale to není možné, jak jsi to dokázal?“

„Jenom jsem se jim věnoval, pane králi,“ prozradil Pepa.

„Nuže, splnil jsi úkol a já své královské slovo držím. Dostaneš moji jedinou dceru Rozálii za ženu a půl království k tomu,“ prohlásil důležitě král.

A opravdu, zanedlouho byla svatba. Takovou nádhernou veselku jste ještě neviděli. Všude byly krásné rozkvetlé růže. A princezna? Ta jenom zářila. A jaké měla krásné šaty! Celé z bílých a modrých růží. I ve vlasech měla růže. Zanedlouho zasadili Pepa s princeznou další dvě semínka růžiček. Těch nejnádhernejších. Byla totiž zasazená v princeznině bříšku.